

ת"פ 41125/04/14 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י נגד עבד אלגני גמל

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 41125-04-14 מדינת ישראל נ' גמל
בפני כב' השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י

ע"י ב"כ עו"ד יניב המי

נגד

עבד אלגני גמל

ע"י ב"כ עו"ד מירב נוסבוים

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **הפרעת שוטר במילוי תפקידו**, בניגוד לסעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977; **תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו**, בניגוד לסעיף 273 לחוק העונשין; ו**שימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר**, בניגוד לסעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחילופי) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969.

2. על פי עובדות כתב האישום ביום 15.3.2013 בשעה 18:05 או בסמוך לכך נהג הנאשם ברכב שמספרו 12-553-23, אז נעצר על ידי שוטרים במחסום 407. בהמשך לאמור לעיל, עת הודיע אחד השוטרים לנאשם כי הוא מתכוון לרשום דו"ח תנועה לנוסע שישב לידו בגין אי חגירת חגורת בטיחות, צעק הנאשם "כוס אוחתוק" לעבר השוטרים.

בהמשך, ביקש השוטר אושרי דהן (להלן: "**השוטר אושרי**") מהנאשם והנוסע לצאת מהרכב לצורך בדיקה על פי דין של העוברים במחסום. בתחילה הנאשם והנוסע סירבו, אולם בהמשך התרצה הנוסע ויצא מהרכב, ובנסיבות אלה יצא הנאשם מהרכב, רץ לעברו של השוטר אושרי ודחפו באמצעות ידיו עד שהשוטר נהדף לאחור. בהמשך, הודיע לו השוטר

אושרי על מעצרו כדין ובתגובה החל הנאשם להתנגד בכוח למעצרו בכך שלא איפשר לשוטרי אושרי ולשוטר נוסף, ניסים אברהמי (להלן: "השוטר אברהמי") לאוזקו.

3. בישיבת המענה לכתב האישום הכחיש הנאשם את העבירות המיוחסות לו.

הנאשם טען כי הוא לא קילל את השוטר, אלא כעס על חברו הנוסע, שבגללו יאלץ לשלם דו"ח תנועה בגין אי חגירת חגורת בטיחות. הנאשם טען כי לא התבקש לצאת מהרכב, אלא כאשר הנוסע יצא מהרכב, השוטרים הוציאו אותו בכוח ודחפו אותו. בתגובה, יצא הנאשם מהאוטו ונעמד בין הנוסע לבין השוטר, אשר דחף את הנוסע, זאת כדי למנוע מצב שהשוטר תוקף את הנוסע. כשעמד חוצץ בין השוטר לנוסע, הוא הוכה על ידי השוטר בכך שבעט בו, ועל כן הגיש תלונה כנגד השוטר בתחנת קדמה, והעניין לא טופל (עמ' 1 לפר').

לאור כפירתו של הנאשם נשמעו הראיות בתיק.

4. מטעם המאשימה העידו השוטרי אפרים ויינשטיין, מי שהתכוון לכתוב דו"ח תנועה לנוסע ששהה ברכב בעת האירוע; השוטרי אושרי, אשר נטען בכתב האישום כי הותקף על ידי הנאשם; השוטרי אברהמי, אשר שהה יחד עם השוטר אושרי בעת האירוע וסייע לאוזק את הנאשם; והחוקר דוד שלמה, אשר גבה את הודעת הנאשם (ת/2).

מטעם ההגנה העידו הנאשם וכן הנוסע שישב לצידו, אחמד חאג' יחיא.

עדויות התביעה

5. מעדותו של השוטרי אפרים ויינשטיין, כמו גם מדו"ח פעולה שערך לאחר האירוע נשוא כתב האישום (ת/1) עולה, כי ביום האירוע שהה במחסום יחד עם שוטרי מג"ב, ביניהם השוטרי אושרי והשוטרי אברהמי, כשתפקידו היה לרשום דו"חות תנועה לנוסעים שלא כחוק. הוא אף ביקש משוטרי מג"ב שיסבו תשומת לבו כל אימת שהם מבחינים בעבירת תנועה. באשר לרכב הנאשם, הרי שהשוטרי אושרי הפנה תשומת לב העד לכך שהנוסע שליד הנהג לא היה חגור. העד ציין כי בשלב בו ניגש לניידת על מנת לקחת את פנקס הדו"חות, שמע קללה "כוס אוחתוק". לדבריו, הוא לא יודע מי אמר את הקללה, הנהג או הנוסע, הוא גם לא יכול היה לומר אם הקללה היתה מופנית באופן ספציפי אליו או שהקללה הופנתה על ידי הנהג לחברו הנוסע, מכיוון שלא היה חגור. עוד ציין העד, כי בחר להתעלם מהקללה ולא ראה לחרוג משגרת עבודתו. לפתע, שמע צעקות וראה את "שוטרי המג"ב מתקוטטים עם הנאשמים" (עמ' 4, ש' 21 לפר'). גם מדו"ח הפעולה שערך (ת/1) עולה כי בשלב שניגש לניידת להביא את פנקס הדו"חות, לא היה בקשר עין עם רכב הנאשם ועם השוטרי אושרי, ולאחר כמה שניות, כאשר שמע ברקע צעקות, "הבחנתי ששני שוטרי המג"ב מתקוטטים עם שני הנוסעים, לכן מיד ניגשתי והתחלתי להפריד ביניהם".

העד אישר כי לאחר האירוע ניגש אליו הנאשם ואמר לו "תראה מה שהם עשו לי" והוא השיב לו כי הוא לא ראה כלום (עמ' 4 ש' 26 לפר').

העד הוסיף, כי לאחר ששוטרי המג"ב אושרי ואברהמי עצרו את הנאשם ועיכבו את הנוסע, מצא לנכון לוותר על ענין כתיבת דו"ח התנועה, כשלטענתו "כל הסיטואציה יצאה יותר ממה שרצינו להשיג במטרה הסופית".

6. מדו"ח הפעולה של השוטר אושרי דהן (ת/3), אשר הוגש כתחליף לחקירה ראשית, עולה כי בעת האירוע עיכב את רכב הנאשם לבדיקה שגריתית. הנאשם והנוסע שלידו מסרו את תעודות הזהות ו"הם היו נקיים". העד הבחין כי הנוסע שליד הנאשם לא היה חגור בחגורת בטיחות. על כן, הודיע לשוטר ויינשטיין וזה אמר כי בדעתו לרשום לנוסע דו"ח תנועה. בשלב זה, הנוסע והנהג התחילו להתעצבן והתחילו לקלל "אותנו" במילים "כוס אוחתוק" והצביעו לעבר השוטרים. העד מציין כי ניגש לרכב **"לטובת בדיקה למה החשודים קיללו אותנו והמשיכו לצעוק"**. הוא ביקש משניהם לצאת מהרכב **"לטובת חיפוש ברכב והם סירבו לצאת"**. העד ניגש לצד הנוסע, ביקש ממנו לצאת וזה סירב. על כן, פתח העד את הדלת והנוסע יצא מהרכב. בשלב זה, הנאשם יצא מהרכב, ניגש במהירות לכיוונו, **"וישר דחף אותי עם היד שלו הימנית באמצע חזה גופי ומיד עפתי אחורה מהדחיפה. מיד קפץ עליו השוטר ניסים לתפוס אותו ולעצור אותו והנהג התנגד למעצר. אני ניגשתי לנהג והודעתי לו שהוא עצור על תקיפת שוטרים וניסיתי לקפל אותו על מנת האזיקה (כך במקור - א.ש.) והבאתי לו בעיטה באחורי הרגליים והחשוד לא נפל והתנגד והשוטר ניסים קיפל את החשוד"** (ת/3).

7. בחקירתו הנגדית, סיפר העד כי בעת האירוע שירת במג"ב שירות סדיר, כשנתיים. הוא אישר כי עצר את רכב הנאשם לבדיקה שגריתית, ולאחר בדיקה במסוף לא נמצאה כל בעיה. עוד אישר כי משהבחין בנוסע שליד הנאשם כשאינו חגור קרא לשוטר אפי, אשר שוחח עם הנאשם והנוסע והלך לרשום להם דו"ח.

העד אישר כי אינו יכול לדעת מי קילל ולעבר מי כוונה הקללה, ואף לא שלל את האפשרות כי הנאשם והנוסע **"בגלל שיהיה פה דו"ח עשו תנועות ידיים עצבניות אחד לשני"** (עמ' 6, ש' 26 לפר'), ואולם לדבריו, בכל זאת **"ניגשנו לרכב לברר למה הם מקללים"**, זאת בשל העובדה כי חש שהנאשם והנוסע **"פגעו לו בכבוד"**. לדברי העד, מששאל את הנאשם למה הוא מקלל הנאשם והנוסע לא ענו. העד טען בבית המשפט כי בשלב זה, **קמה לו הסמכות לבצע חיפוש ברכב**. העד הסכים כי לא התקיימה באותו אירוע עילה לחיפוש, ואולם טען כי **ביקש לערוך חיפוש ברכב ברשות הנהג שניתנה לו, אם כי אישר שלא רשם זאת בדו"ח הפעולה ולאחר מכן אף הסתייג מאמירה זו, כאשר טען "שסביר להניח שכן"** (עמ' 7, ש' 27).

כאשר נשאל העד מה היתה מטרת החיפוש השיב **"לא יודע מה להגיד. הם קיללו והצביעו לעברנו"** (עמ' 7, ש' 32). עוד אישר העד כי **לא היה חשד סביר לביצועה של עבירה כלשהי**, אלא הסתמך לצורך החיפוש על אישורו של הנאשם. בהמשך, ציין העד כי כאשר ביקש מהנאשם והנוסע לצאת מהרכב על מנת לבצע את החיפוש - וחרף הסכמת הנאשם לביצוע החיפוש, שניתנה, לטענתו, קודם לכן - הם לא רצו לצאת מהרכב (עמ' 8, ש' 6 לפר').

העד הכחיש כי משך את הנוסע שליד הנאשם בכוח החוצה, וטען כי פתח את הדלת והם יצאו לבד, ובזמן שהנאשם יצא, הוא דחף אותו עם היד הימנית שלו, והשוטר השני ביקש לעוצרו תוך שהנאשם מתנגד. לדברי העד, הוא נאלץ לתת לנאשם בעיטה מאחורי הרגליים על מנת להשתמש בכוח סביר כדי להשתלט עליו.

8. מדו"ח הפעולה שערך השוטר ניסים אברהמי (ת/5), אשר הוגש כתחליף לחקירה ראשית, עולה כי הוא שהה במהלך האירוע יחד עם השוטר אושרי, ולאחר שהשוטר ויינשטיין הופנה לעובדה כי הנוסע שליד הנאשם אינו חגור, כשהוא ניגש הצידה על מנת לרשום לנוסע דו"ח תנועה, שמע העד את אחד הנוסעים מקלל "כוס אוחתוק". כשהסתובב **"ראיתי אותם מצביעים לעברנו"**. בהמשך, מציין העד כי השוטר דהן ניגש לרכב **"על מנת לברר את הקללות שהופנו לעברנו, והם המשיכו לקלל אותנו כאשר הם מצביעים עלינו"**. השוטר אושרי ביקש מהנאשם והנוסע לצאת

מהרכב, ומשלא יצאו, פתח השוטר אושרי את דלת הנוסע, הנוסע יצא מהרכב ומיד אחריו יצא הנאשם. **כשהם יצאו מהרכב הם המשיכו לקלל**, כאשר הנאשם "ניגש לשוטר אושרי ודחף אותו עם ידו הימנית מהחזה והשוטר אושרי עף אחורה ומיד תפסתי את הנהג ואושרי בא לסייע לי לקפל אותו משום שהוא התנגד למעצר. חשוב לציין שברגע הדחיפה השוטר אושרי הודיע לעבד (הנאשם - א.ש.) שהוא עצור בעקבות תקיפת שוטר". בהמשך, השוטר אושרי ניסה לקפל את הנאשם באמצעות בעיטה באחורי הרגליים, ומשהמשיך להתנגד, הניח העד את רגלו הימנית מאחוריו ותפס אותו בכתף תוך שהוא דוחף אותו, זאת על מנת שישב על הרצפה.

9. בחקירתו הנגדית, סיפר השוטר אברהמי כי בעת האירוע שירת במג"ב כשוטר בשרות סדיר מזה כשנה וחצי. הוא השיב כי בזמן ששמע את הקללה, **ראה את הנהג מצביע על השוטרים, "ממש עם האצבע מושטת קדימה"** (עמ' 10, ש' 17 לפר'). העד אישר כי בעקבות הקללה הוא וחברו השוטר אושרי "באו לברר מה קורה פה... באנו לרכב לבדוק מה פשר הקללה. אני שמעתי קללה לא שמעתי 'השוטר כוס אוחתוק'... אני לא יכול לשלול שהקללה היתה ביניהם" (עמ' 10, ש' 23 לפר'). בשונה מדברי השוטר אושרי, העד עמד על כך כי **גם לאחר שהגיע השוטר אושרי לרכב, הנאשם והנוסע המשיכו לקלל ולהצביע על השוטרים**. הוא לא ידע לומר מדוע לא כתב את הקללות הנוספות שהופנו כלפי השוטר אושרי בדו"ח הפעולה, ומדוע השוטר אושרי דיבר על קללה אחת ואילו הוא מספר על רצף של קללות, בשתי הזדמנויות שונות.

לטענת העד, **משהתקרב לרכב ושמעו קללות נוספות מצד הנאשם והנוסע, "הודענו להם שהם מעוכבים באותו רגע כששמענו את הקללות"** (עמ' 11, ש' 17 לפר'), אך לאחר מכן, תיקן ואמר "הם הגיעו למחסום, נעמדו שם, זה לקח קצת זמן, על זה הם מעוכבים, בלי שום קשר לקללות" (עמ' 11, ש' 21 לפר'). העד לא ידע לומר אם במהלך הקללות הודיעו לנאשם ולנוסע כי הם מעוכבים בגין העלבת עובד ציבור, ואם כן מיהו זה שהודיע על ענין העיכוב.

באשר להתנהלות השוטר אושרי באירוע, ולשאלות האם השוטר אושרי ניגש לרכב כשהוא כועס בעקבות הקללות והאם פתח את דלת הנוסע והוציא אותו בכוח החוצה, השיב העד - "אני לא זוכר מה אושרי עשה". לשאלת בית המשפט אם קיימת אפשרות שהשוטר אושרי שלף את הנוסע החוצה, השיב "לא יודע", כל זאת כאשר הוא מאשר שעמד ליד השוטר אושרי (עמ' 12, ש' 9 ואילך לפר').

לעניין החיפוש שנערך ברכבו של הנאשם, טען העד כי אינו זוכר זאת, ולא היה לו הסבר מדוע כלל לא רשם את ענין החיפוש בדו"ח הפעולה (ת/5), תוך שגם הוא מאשר שבעקבות הקללות, אם הושמעו כאלה, לא קמה עילה לבצע חיפוש (עמ' 13, ש' 30 לפר').

10. החוקר דוד שלמה גבה את הודעת הנאשם (ת/2). לא היה לחוקר הסבר מדוע רק 11 חודשים לאחר האירוע נשוא כתב האישום התבקשה השלמת חקירה לתפיסת מצלמת האבטחה שהיתה מוצבת במחסום 407, בו התרחש האירוע נשוא כתב האישום - ראה בעניין זה מזכר מאת רס"ב עיסא חדאד מיום 3.2.2014, לפיו נענה כי סרטון האבטחה לא נשמר (נ/1).

עדויות ההגנה

11. מהודעת הנאשם (ת/2) עולה כי הנאשם הכחיש כי תקף שוטר, הכחיש כי השוטרים הורו לו לצאת מהרכב וטען כי יצא מהרכב לבד. הנאשם אף הכחיש כי קילל את השוטרים וטען כי השוטר הוא זה שקילל אותו. הנאשם טען כי קילל את הנוסע שישב לצידו בגלל דו"ח התנועה שעניינו חגורת בטיחות, ובשל העובדה שדיבר בקול גבוה חשב השוטר שהקללה הופנתה כלפיו. הנאשם טען כי השוטר הוציא את הנוסע מהרכב ואז יצא גם הוא, ונדחף על ידי השוטר.

12. בעדותו בבית המשפט, סיפר הנאשם כי נהג ברכב יחד עם חברו הנוסע לכיוון השטחים. בשלב זה, במחסום, עוכבו השניים על ידי השוטרים, והוא מסר את תעודת הזהות לשוטרים. השוטר אמר לנאשם כי ירשם לו דו"ח תנועה בשל העובדה שחברו הנוסע אינו חגור בחגורת בטיחות. בשלב זה, קילל הנאשם את הנוסע "כוס אוחתוק", בקול רם, ואז השוטר אושרי חזר לעברו כשחלונות הרכב היו פתוחים. לשאלת השוטר אושרי את מי קילל, השיב כי דיבר עם חברו הנוסע. הנאשם הכחיש כי הצביע לעבר השוטרים וטען כי השוטר אושרי אמר לחברו הנוסע לצאת מהרכב. בשלב זה פתח השוטר אושרי את הדלת, שם יד על כתפו של הנוסע ומשך אותו מהחולצה החוצה. בשלב זה, הנאשם נשאר לשבת ברכב, בזמן שראה את השוטר אושרי דוחף את הנוסע והיה ביניהם "איזה דיבור". הנאשם יצא מהרכב, עמד ביניהם כחוצץ ודחף את חברו הנוסע רחוק מהשוטר כדי שהענין לא יסלים. לדברי הנאשם, גבו היה מופנה לשוטר אושרי וזה דחף אותו מאחור. הנאשם אמר לו "למה אתה משחק בידיים שלך...למה דחפת אותי" וברגע שאמר זאת, פתאום השוטר אושרי נתן לו בעיטה ברגל ואילו הנאשם לא רצה להתנגד כי ידע "שהכל יתהפך עלי בסוף". בשלב זה השוטר אושרי תפס את הנאשם, רצה להפיל אותו מהחולצה והשוטר אברהמי אף הוא התחיל להפיל את הנאשם לרצפה ואמר לו לשבת. בשלב זה, השוטר אושרי החל לקלל את הנאשם והנוסע (עמ' 17 ש' 1 ואילך לפר').

13. בחקירה הנגדית הסביר הנאשם כי לא כל מה שמסר בחקירה המשטרתית נרשם על ידי החוקר. כך הסביר כי למרות שנרשם בחקירתו שהשוטר דחף אותו, למעשה אמר גם שהשוטרים הפילו אותו לרצפה. הנאשם אישר כי חתם על הודעתו (ת/2), אך טען כי לא קרא את תוכנה היות וסמך על החוקר שכתב את כל מה שאמר. הנאשם שלל מכל וכל כי הרים יד על השוטר, כי דחף אותו או כי הניף כלפיו את היד. לטענתו, הוא יצא מן הרכב על מנת לעמוד חוצץ בין השוטר אושרי לבין חברו הנוסע וכאשר עמד ביניהם, השוטר אושרי דחף אותו מאחור (עמ' 19 לפר'). עוד טען כי יצא מהרכב על מנת לחצוץ בין השוטר לבין הנוסע, היות והשוטר אושרי דחף את הנוסע (עמ' 20 לפר').

14. הנוסע, אחמד חאג' יחיא, העיד כי לאחר שהשוטר ויינשטיין אמר לו ולנאשם כי בדעתו לרשום להם דו"ח תנועה בגין חגורת הבטיחות, החל הנאשם להתעצבן עליו ולקלל אותו בטענה כי הוא מקבל דו"ח בגללו. לפתע, ניגש אליהם השוטר, אשר חשב שהקללות הופנו כלפיו, ושאל את הנאשם מדוע הוא מקלל אותו. הנאשם השיב לו כי כלל לא קילל אותו וכי דיבר עם הנוסע והשוטרים החלו להרים את הקול ולצעוק. בשלב זה, השוטר ביקש מהעד לרדת מהרכב וזה סירב אז החל השוטר לדחוף את העד, תוך שהוא פותח את הדלת ומושך אותו החוצה. בשלב זה, יצא הנאשם ועמד באמצע, בינו לבין השוטר, "כדי שאני לא אתעקש עם השוטר והשוטר לא יתעקש איתי", זאת עשה הנאשם מכיוון שהשוטר צעק והיות והנאשם והעד מיהרו ולא רצו שיהיו עיכובים אז "הנאשם בא ונעמד ביני ובין השוטר". השוטר החל לדחוף אותו ואמר לו לשבת על הברכיים ולא לדבר (עמ' 21 לפר').

לטענת העד, במקום מוצבות מצלמות אבטחה והמשטרה יכולה היתה בנקל לתפוס את סרטון האבטחה ולראות את כל ההתרחשויות (עמ' 22, ש' 1 לפר').

15. בחקירה הנגדית, משנשאל העד מדוע סירב לצאת מהרכב השיב כי התנהגותו של השוטר היתה ברוטאלית, כאשר החל לצעוק עליו, לנגוע לו בכתף - כל זאת כאשר העד, לטענתו, לא עשה דבר והוא לא מבין מדוע השוטר צועק עליו ומרביץ לו. בהמשך, משהופנה העד להודעתו (ת/6) ממנה עולה כי השוטר השתמש כלפיו בכוח בעקבות סירובו לצאת מהרכב, השיב כי "בהתחלה הוא ביקש ממני לרדת מהרכב, סירבתי והוא בא ונגע לי בכתף, פתח את הדלת והוציא אותי מהאוטו" (עמ' 23, ש' 18 לפר').

באשר למגע בין הנאשם לבין השוטר אושרי, הסביר העד כי היה מגע שכזה, שכן השוטר "היה דוחף את עצמו כאילו הוא רוצה, לא יודע, לחפש בעיות אבל אנחנו לא התנגדנו...לא היה מגע בין הנאשם לבין אושרי. לא שמתי לב לדבר כזה" (עמ' 24, ש' 22 לפר').

סיכומי ב"כ הצדדים

16. בא כוח המאשימה ביקש להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו, תוך שהוא מבקש ליתן אמון בעדויותיהם של השוטרים אושרי ואברהמי, המתחזקים על ידי דו"חות הפעולה שערכו. לטענתו, משסברו השוטרים כי הנאשמים גידפו אותם וקיללו אותם, תוך שהם מבחינים בנאשם ובנוסע מצביעים לעברם תוך אמירת הקללות, ביקשו אותם לצאת מהרכב. משסירבו לצאת מהרכב, התגבשה עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בהמשך, פתח השוטר אושרי את דלת הרכב, לא הוציא את הנוסע בכוח ומיד לאחר מכן, יצא גם הנאשם מהרכב ודחף את השוטר אושרי בידו הימנית בחזהו, ובכך התגבשה גם עבירת תקיפת השוטר. בהמשך, משניסו השוטרים לעצור את הנאשם, הוא התנגד לכך והשוטרים נאלצו להשתמש בכוח סביר לצורך ביצוע המעצר. בכך, התגבשה גם עבירה של התנגדות למעצר.

בא כוח המאשימה הסכים כי קיים ספק באם הקללות הופנו לשוטרים, אך ההתפתחות שאירעה לאחר מכן אינה עולה בקנה אחד עם התנהגות של נאשם שומר חוק, שכן היתה לנאשם ולנוסע אפשרות לצאת מהרכב ולהסביר לשוטרים שהקללה לא הופנתה כלפיהם.

התובע ביקש שלא ליתן אמון בגרסת הנאשם ובגרסת הנוסע, חברו, בשל סתירות שנפלו בין עדויותיהם בבית המשפט לבין הודעותיהם במשטרה.

17. בא כוח הנאשם ביקשה להורות על זיכוי. היא הפנתה לכך שמדובר באירוע שהולדתו בפגיעה, לכאורה, בכבודם של שוטרי מג"ב, אשר לא הפעילו שיקול דעת ופעלו באופן נמהר וברוטאלי כלפי הנאשם והנוסע, מבלי שהיתה כל הצדקה לכך.

לטענתה, העובדה כי השוטרים סברו שהקללה שאמר הנאשם כוונה כלפיהם, הכריעה את הכף נגדו, והביאו אותם לפעול באימפולסיביות ומתוך תחושה של כבוד עצמי שנרמס, כל זאת כשאין להתנהגותם הצדקה חוקית. הסנגורית הפנתה לסתירות שנפלו בין דו"חות הפעולה שרשמו השוטרים לבין עדויותיהם בבית המשפט. לטענתה, העובדה כי השוטר ויינשטיין נמנע מלרשום דו"ח בגין אי חגירת חגורת בטיחות לנוסע מלמדת על כך שאף הוא סבר שהשתלשלות האירועים שאירעה לאחר מכן גורמת לחוסר צדק כלפי הנאשם והנוסע. הסנגורית ציינה כי ניתן היה להתרשם מעדותם של השוטרים בבית המשפט, כמו גם מדו"חות הפעולה, כי החליטו "ללמד את הנאשם לקח" ולהראות לו "מי הבוס בשטח". היא הפנתה לעובדה כי לא היה שום צידוק לחיפוש גם אם ניתנה הסכמה מצד הנאשם, זאת כאשר לא היה חשד סביר לביצועה של עבירה, וברור שמטרת החיפוש היתה "לטרטר" את הנאשם והנוסע וללמד אותם לקח. עוד

טענה הסנגורית כי החיפוש שבוצע אינו חוקי, שכן גם אם התבקשה הסכמתו של הנאשם לביצוע החיפוש, הרי שאין זו "הסכמה מדעת", כמשמעותה בפסיקה, ולא הוכח כי הוסברה לנאשם זכותו לסרב לחיפוש.

הסנגורית הפנתה לעובדה כי הנאשם וחברו הנוסע מסרו בהודעותיהם ובבית המשפט גרסה דומה, שאף אם יש בה הבדלים כאלה ואחרים הרי שהם מובנים על רקע העובדה שנמסרו מפי שני אנשים שהיו מעורבים באירוע, ומבלי שתיאמו גרסאות, שכן הוחזקו בנפרד עד לגביית גרסתם במשטרה.

עוד טענה הסנגורית, כי יש לקבוע כי המחדל החקירתי המהותי (אי תפיסת סרטון האבטחה ממצלמת האבטחה המוצבת במחסום) פגעה אנושות ביכולתו של הנאשם להתגונן ולהוכיח גירסתו, שכן לו היה נתפס סרטון האבטחה היה בו כדי להכריע, ביתר קלות, בין הגרסאות הנוגדות.

לבסוף, העלתה הסנגורית טענה של הגנה מן הצדק לפיה יש לבטל את כתב האישום מחמת כך שהמחלקה לחקירות שוטרים התנהלה באופן שערורייתי בכך שחרף העובדה שהחומר המשטרתי בתיק זה הועבר אליה ביום 7.5.2013, בחדש לתקיפת הנאשם על ידי השוטרים, הרי שהתיק נגזר ביום 10.11.2013 וזאת בנימוק כי **"לא נשלחו מכתבים לנדון (לנאשם - א.ש.) משום שלא היו כתובות מדוייקות. משלא הגיעו למסור גרסתם נגזר התיק ללא טיפול בשל זניחת התלונה"** (ראה מכתב מאת מח"ש מיום 3.3.2015, נ/2).

דין והכרעה

18. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, ולאחר שעיינתי במוצגים וקראתי את פרוטוקול הדיון, החלטתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום. להלן יובאו טעמיי:

א. שמעתי את עדויות שוטרי מג"ב, אושרי דהן וניסים אברהמי, והתרשמתי כי פעולותיהם כנגד הנאשם והנוסע שישב לידו הונעו, יותר מאשר מרצון לאכוף את הוראות פקודת התעבורה ואת הוראות חוק העונשין, מתחושה של פגיעה בכבודם, כאשר סברו, שלא בצדק, שהנאשם וחברו הפנו כלפיהם קללות וגידפו אותם.

התרשמתי, כי לו היו השוטרים נוהגים באיפוק ובאורח רוח, כפי שראוי לעיתים לנהוג, וכפי שנהג השוטר הותיק אפריים ויינשטיין, היתה נמנעת כל ההתרחשות המיותרת שאירעה לאחר שהועבר הטיפול בענין דו"ח התנועה לטיפולו של השוטר ויינשטיין. בכך שהשוטרים אושרי ואברהמי לא הבליגו לשמע הקללה שאף הם הטילו ספק בעובדה שהופנתה כלפיהם, ו"חתרו למגע" עם הנאשם והנוסע, תרמו במו ידיהם להסלמת האירוע וליציאתו מכל פרופורציה.

לא פעם ולא פעמיים התבטאו שוטרי המג"ב אושרי ואברהמי בעדותם כי חשו "פגיעה בכבודם", וכי חזרו וניגשו לרכבו של הנאשם על מנת "לברר את פשר הקללות". התרשמתי מדו"חות הפעולה שערכו, כמו גם מעדותם בפניי היתה כי הם היו "חדורי מוטיבציה" לחנך את הנאשם והנוסע שליידו וללמד אותם לקח, עניינים שבינם לבין עבודת שוטרים בשטח אין ולא כלום.

ב. על רקע זאת ובהמשך לכך, למקרא דו"חות הפעולה שערכו שוטרי המג"ב, ושמיעת עדויותיהם עלו סתירות מהותיות, תהיות והוספת פרטים, אשר אינם מאפשרים לי לסמוך על דבריהם ולבסס עליהם ממצאי עובדה, כנדרש בהליך הפלילי. לפיכך, לא אוכל לקבוע כי ההתרחשויות במציאות אירעה כפי תיאורם ולא נמצא לי צידוק להעדיף גירסאותיהם על פני גירסאות הנאשם והנוסע, שאף הן לא נטולות קשיים. כל זאת, על רקע מחדל חקירתי מהותי שבאי תפיסת סרטון האבטחה של המצלמה המוצבת במחסום. ואפרט:

- השוטר אושרי אישר כי הוא נעלב מהקללה, אף כי הסכים כי כלל לא ידע למי הופנתה אותה קללה. הוא אף אישר כי חש "שפגעו לו בכבוד" ומששאל את הנהג למה קילל וזה לא ענה - ביקש מהנהג והנוסע שיצאו מהרכב על מנת לבצע חיפוש. ומדוע לערוך חיפוש? השוטר אושרי הסכים שלא קמה לו עילה לבצע חיפוש ברכב, אך מצא להוסיף שהחיפוש בוצע בהסכמת הנהג, עובדה שלא בא זכרה בדו"ח הפעולה (ת/3). גרסתו של השוטר אושרי לפיה הנאשם והנוסע סירבו לצאת מהרכב לאחר שהנאשם נתן הסכמתו לחיפוש - אינה מתיישבת עם ההיגיון, שכן אם הנאשם הסכים לבצע חיפוש לאחר שהשוטר אושרי הסביר לו את זכותו לסרב, מדוע לו לנאשם להמשיך לשבת ברכב ולסרב לצאת ממנו?

ודוק: קיימת אי בהירות בנוגע למועד המדויק בו ביקש השוטר אושרי לבצע את החיפוש - אי בהירות שלא הובררה עד תום במהלך המשפט, ושלגביה לא נשאל השוטר אושרי שאלות הבהרה על ידי התביעה. בעוד שמדו"ח הפעולה (ת/3) עולה כי השוטר אושרי ניגש לרכב הנאשם, לאחר ששמע את הקללה, לטובת חיפוש ברכב והנאשם והנוסע סירבו לצאת, הרי שמעדותו עולה כי בשלב זה ביקש מהנאשם רשות לבצע חיפוש, הוא הסכים, ומשנתבקש לצאת מהרכב סירב לעשות כן (עמ' 8, ש' 6 לפר'); ואולם מהודעת הנאשם (ת/2, ש' 23) עולה כי "אחרי כל הבלגאן רצו לעשות חיפוש ברכב, אמרתי להם אין בעיה, ועשו חיפוש".

- השוטר אושרי אף אישר כי לא היה כל חשד סביר לביצוע עבירה על ידי הנאשם והנוסע - עובדה שמגבירה את התחושה הלא נוחה שהחלטה לבצע חיפוש ברכב בא על רקע הפגיעה בכבוד, כפי שתפס אותה. עובדה היא כי לא היה הסבר בפי השוטר אושרי מה היתה מטרת החיפוש, והוא השיב "לא יודע מה להגיד. הם קיללו והצביעו לעברנו" (עמ' 7, ש' 32).

באלה הדברים, ברור כי משעה שהחליט השוטר אושרי לבצע חיפוש ללא כל עילה או סיבה, כאשר הוא חש עלבון ופגיעה בכבוד, הרי שיש להתייחס לדבריו ביתר זהירות ולבחון אותם אל מול הראיות האחרות בתיק, כל זאת כאשר האובייקטיביות שאמורה לאפיין שוטרים ועובדי ציבור הממלאים תפקידים כדין, מוטלת כעת בספק באשר לשוטר אושרי, על רקע כל הנאמר לעיל.

- קיימים הבדלים מהותיים בין גירסאות השוטר אושרי והשוטר אברהמי - השוטר אברהמי מציין בדו"ח הפעולה (ת/5) כי הנאשם והנוסע המשיכו לקלל גם כאשר השוטר אושרי ניגש אליהם, כשהם מצביעים לעבר השוטרים. לדבריו, גם כשהנאשם והנוסע יצאו מהרכב הם המשיכו לקלל - עובדות מהותיות אלה לא בא זכרן בדו"ח הפעולה של השוטר אושרי ובעדותו בבית המשפט.

בעוד השוטר אושרי מוסר כי הרקע לתקיפה היה היעדר רצון של הנאשם והנוסע ברכב לביצוע החיפוש, העיד השוטר אברהמי כי למעשה, עובר לאירוע התקיפה נטען, הודיעו השוטרים לנאשם ולנוסע כי הם מעוכבים (עמ' 11, ש' 19) - עובדה שאף זכרה לא בא דו"ח הפעולה של השוטר אושרי או בעדותו בבית המשפט.

השוטר אברהמי כלל לא כתב בדו"ח הפעולה כי התבצע חיפוש ברכבו של הנאשם, או כי הנאשם התבקש לתת הסכמתו לחיפוש שכזה - פרט מהותי שלכל הדעות אמור היה למצוא מקומו בדו"ח הפעולה.

תמיהה נוספת העולה מגרסתו של השוטר אברהמי נוגעת לתשובותיו באשר להתנהלותו של השוטר אושרי כאשר ניגש לרכב הנאשם. משנשאל השוטר אברהמי האם השוטר אושרי פתח את דלת הנוסע והוציא אותו בכוח החוצה, השיב "אני לא זוכר מה אושרי עשה". וכשנשאל אם קיימת אפשרות שהשוטר אושרי "שלף" את הנושא החוצה, השיב "לא יודע" (עמ' 12, ש' 11 לפר') - כל זאת כאשר השוטר אברהמי עמד בסמוך לשוטר אושרי והיה אמור להבחין בכל המתרחש. כך גם לגבי שאלת הסנגורית אם יכול אברהמי לאשר כי הנאשם יצא מהרכב ונעמד בין הנוסע לבין השוטר אושרי כדי לחצוץ ביניהם, הוא בחר להשיב - "לא יודע".

- בעוד השוטר אושרי כתב בדו"ח הפעולה (ת/3) ואף העיד בבית המשפט (עמ' 8, ש' 12) כי הודע לנאשם על מעצרו בגין תקיפת שוטרים לאחר שדחף את השוטר אושרי בחזהו, הרי שהשוטר אברהמי העיד כי הודע לנאשם ולנוסע כי הם מעוכבים באותו רגע שנשמעו הקללות (עמ' 11, ש' 19, 30).

ג. בהקשר זה, יש להפנות אף לדו"ח הפעולה של השוטר ויינשטיין (ת/1) ולעדויות בבית המשפט, שם הקפיד לומר כי לאחר מספר שניות בהן ניתק קשר העין בינו לבין הנאשם, הנוסע ושוטרי מג"ב, הבחין "ששני שוטרי המג"ב מתקוטטים עם שני הנוסעים, לכן מיד ניגשתי והתחלתי להפריד ביניהם" (ת/1); ובעדותו בבית המשפט אישר כי הנאשם ניגש אליו לאחר "הקטטה" ואמר לו "תראה מה שהם עשו לי" והעד השיב לו כי לא ראה כלום (עמ' 4, ש' 26 לפר').

אמנם השוטר ויינשטיין העיד כי לא ראה את ההתרחשות שבין השוטרים לנאשם ולנוסע במלואה, ואולם המונח "קטטה" בו בחר להשתמש בדו"ח הפעולה ובעדותו בפניי, מרמזים, להתרשמותי, על תחושת העד, בזמן אמת, לפיה לא היה מדובר בתקיפת שוטרים במובנה "הקלאסי", כי אם בהתרחשות שיצאה מכלל שליטה, ועובדה היא שהעד מצא לנכון "להפריד ביניהם" ולא תאר בדו"ח הפעולה את ניסיון ההשתלטות של השוטרים על הנאשם או כי סייע להם במעצרו. הוסף לכך את העובדה כי השוטר ויינשטיין נמנע בסופו של דבר מלרשום דו"ח תנועה לנאשם או לנוסע וגם בכך יש כדי ללמד על יחסו להתרחשות נשוא כתב האישום, אף כי נמנע מלאשר זאת במפורש בעדותו.

19. באלה הדברים, כאמור, לא אוכל לקבוע מעבר לספק סביר, כי ההתרחשות המתוארת בכתב האישום, היא ההתרחשות כפי שאירעה במציאות.

20. הוסף לכך מחדל חקירתי מהותי, במסגרתו נמנעה המשטרה, משום מה, ובזמן אמת, לשים ידה על סרטון אבטחה שהיה בו, כך נראה, לשפוך אור על ההתרחשות העובדתית שאירעה במחסום, ובכך לייתר את המחלוקות העובדתיות שבין הצדדים. למחדל חקירה זה לא ניתן כל הסבר, כל שכן הסבר המניח את הדעת, וכשבית המשפט עומד בפני מספר גרסאות עובדתיות, כשאין ביכולתו לבכר האחת כל פני רעותה - יש ליתן משקל למחדל חקירה זה והוא יפעל, כמובן, לחובת המאשימה.

21. ומכאן לגרסת הנאשם והנוסע שישב לצידו. גם גרסאותיהם של הנאשם והנוסע אינן נקיות מספקות, וקיימות סתירות בין הגרסאות שמסרו בהודעותיהם לבין עדותם בבית המשפט. הנאשם בחקירתו במשטרה (ת/2) כלל לא ציין כי יצא מן הרכב על מנת לעמוד חוצץ בין הנוסע לבין השוטר אושרי, אלא ציין כי השוטר אושרי הוציא את הנוסע מהרכב ואז יצא, והשוטר אושרי דחף אותו מבלי שנגע בו. זאת בעוד שבעדותו הרחיב הנאשם ופירט שיצא מן הרכב בעקבות משיכת חברו הנוסע על ידי השוטר אושרי ולצורך הפרדה ביניהם.

תשובתו של הנאשם לפיה חתם על הודעתו מבלי שקרא אותה, מעלה יותר מתמיהה שכן הנאשם סירב לחתום על דו"ח המעצר (ת/4) וממילא, התרשמתי כי התנהלותו של הנאשם כלפי שוטרים הינה חשדנית.

בהודעתו במשטרה לא ציין הנאשם כי השוטר דחף אותו מאחור, לא ציין כי השוטר אושרי נתן לו בעיטה ברגל וכי השוטר אברהמי הפילו ארצה, דברים שהרחיב לגביהם בעדותו בבית המשפט (עמ' 17 לפר'). ואולם, היות ופרטים אלה ממילא מתאשרים על ידי השוטרים אושרי ואברהמי לא ינתן משקל רב לעובדה כי הם נעדרים מדברי הנאשם בחקירה במשטרה. עוד יצוין, כי מטבע הדברים חקירת עדים וחשודים במשטרה, ברוב המקרים, תהא קצרה ומצומצמת לעומת העדות בבית המשפט.

22. גם לגבי עדותו של עד ההגנה אחמד חאג' יחיא, הרי שזו מלאת פרטים יותר מהודעתו במשטרה (ת/6). גם עד זה לא פירט בהודעתו כי הנאשם יצא לעמוד חוצץ בינו לבין השוטר אושרי, ובעדותו בבית המשפט הוסיף פרטים אלה. עוד ציין העד בהודעתו במשטרה כי השוטר התחיל לדבר עם הנאשם, לגעת בו ולדחוף אותו (ת/6, ש' 16), ואילו בעדותו בבית המשפט לא מסר כי השוטר אושרי דחף את הנאשם (עמ' 21, ש' 24; עמ' 24, ש' 14; עמ' 24, ש' 22-25).

23. מן המקובץ עולה, כמפורט לעיל, כי גם עדויות התביעה אינן נקיות מספקות וגם עדויות ההגנה נגועות בסתירות ובפירוכות. במצב דברים זה, כאמור, לא אוכל להעדיף את גרסת עדי התביעה על פני גרסת עדי ההגנה וקיים ספק סביר האם האירוע התרחש כפי שמסרו השוטרים אושרי ואברהמי, או שמא, לאור היעדר האובייקטיביות ממנה התרשמתי והסתירות בדבריהם, קיימת אפשרות שהאירוע התרחש אחרת - שהרי, לא היה בסיס לחשד כי הקללה שאמר הנאשם הופנתה לעבר שוטרי המג"ב, וממילא, משהעבירו את הטיפול בדו"ח התנועה לשוטר ויינשטיין, פנייתם חזרה לנאשם ולנוסע היתה מיותרת ולא מחוייבת המציאות; כבר הוסכם על ידי שוטרי המג"ב כי לא היה בסיס חוקי לחיפוש שביקשו לערוך ברכב הנאשם, לא קמה עילה לחיפוש ולא הוכח כי התבקשה הסכמת הנאשם או כי ניתנה הסכמה מדעת; קם ספק אם בעת שניגש השוטר אושרי חזרה לרכב הנאשם, המשיכו הנאשם והנוסע לקלל את השוטרים ולצעוק לעברם, כגירסת אברהמי שלא בא זיכרה בדו"ח הפעולה ובעדותו של השוטר אושרי; עוד לא ברור אם השוטרים אמרו לנאשם ולנוסע שהם מעוכבים בגין אותן קללות; קם ספק אם דרישת השוטר אושרי מהנוסע לצאת מן הרכב לוותה בהנחת יד או במשיכתו מן הכתף, שאז כלל לא ברור מה מקור הסמכות החוקית לעשות כן?; אם קיים ספק בנוגע לחוקיות המגע שבין השוטר אושרי לבין הנוסע, הרי שפעולותיו של הנאשם שבאו בעקבות כך לא בהכרח נגועות באי חוקיות; אם לא היתה עילה לחיפוש ואם מוסכם כי לא התקיים חשד סביר לביצוע עבירה על ידי הנאשם והנוסע, ואף לא הודע להם כי הם מעוכבים, הרי שהמגע שהתקיים בין הנאשם לבין השוטר אושרי - שאת משכו, היקפו ומאפייניו לא אוכל לקבוע - אינו בהכרח מהווה תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, ובהמשך התנגדות למעצר, כי אם "תיגרה" או "קטטה" הדדית כפי שהיטיב להגדירה השוטר ויינשטיין. כך גם לגבי עבירת ההפרעה לשוטר, שכן כלל לא ברור אם השוטר אושרי הורה לנאשם ולנוסע לצאת מן הרכב והם סירבו, או שתוך כדי שאמר לנוסע לצאת מהרכב, הוא משך אותו מכתפו, אקט שהתפרש על ידי הנאשם כתקיפת הנוסע.

24. כאמור, משבית המשפט אינו יכול לקבוע מעבר לספק סביר את התשתית העובדתית, וכפועל יוצא מכך אינו יכול לקבוע כי הפעלת הסמכות בוצעה על ידי שוטרי המג"ב על פי תנאי החוק - ועל רקע המחדל שבאי תפיסת סרטון האבטחה - מצאתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

25. לאור התוצאה אליה הגעתי, מתייטר הצורך לדון בטענת הסנגורית להגנה מן הצדק, בכל הנוגע להתנהלות מח"ש בפרשה.

ניתנה היום, י"ז אדר תשע"ה, 08 מרץ 2015, במעמד הנוכחים.